

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 5 aprilie 2008, ora 19³⁰

Ewald Frank

Vă urăm tuturor „bine ați venit!” în minunatul Nume al Domnului nostru și vă doresc tuturor binecuvântările lui Dumnezeu din toată inima mea. În acest week-end am intrat cu mari așteptări și sunt convins că Domnul Dumnezeu va dăruia fiecăruia din noi ceea ce ne este necesar. Celor pierduți le va da mântuirea, celor care sunt bolnavi le va dăruia vindecarea, iar nouă tuturor El ne va dăruia descoperirea prin Duhul Sfânt și o privire mai adâncă în planul de mântuire a lui Dumnezeu. Am primit un număr mare de telefoane, numai din Chile au fost șase. Au fost din toată America de Sud, Asia, Africa, de peste tot. De asemenea, avem saluturi din partea multor frați: fratele Graf, fratele Etienne Genton, fratele Valstroem, fratele Pino Davi din Palermo. Ei cu toții ne transmit salutări. Am mai primit și saluturi din partea fratelui Ionuț din București.

Astăzi, în mijlocul nostru se află un grup din România. Se poate ca cei veniți din România să se ridice pentru un moment, vă rog? Ia uitați-vă în ce număr frumos au venit aici! Împreună cu ei se află și fratele Daniel, unul dintre frații pe care Dumnezeu îi folosește într-un mod deosebit. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe fratele nostru Daniel și Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți în mijlocul nostru. Aș dori să întreb cine se află de prima dată în mijlocul nostru? Vă rugăm să vă ridicați. Fiți bineveniți. Prietenilor noștri din Polonia le dorim binecuvântarea Domnului într-un mod deosebit. Dumnezeu să vă binecuvânteze din bogățiile harului Său. Dumnezeu să binecuvânteze aici și pretutindeni. Acum doresc să știu câți sunt prezenți aici din Slovacia. Vă rog să vă ridicați. Priviți: iată-i pe aceia care au călătorit 1200 de kilometri și pe cei care au parcurs 1600 de kilometri pentru a fi prezenți aici, pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu.

Acest lucru dovedește sau ne arată că făgăduința se împlinește și anume aceea care spune că Dumnezeu va trimite o foamete după Cuvântul Său. Nu o foamete după pâine sau o sete după apă, ci o foamete pentru ascultarea cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu să vă

binecuvânteze pe toți din bogățiile harului Său. Aici suntem adunați din toată Europa și poate și din alte părți ale lumii. Dumnezeu să ne binecuvânteze în acest loc și fie ca Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți aceia care ascultă și sunt conectați cu noi prin internet. Începând cu luna martie, frații din estul îndepărtat, din Tailanda și în mod deosebit din Burma, pot asculta adunările din Krefeld. Când frații de acolo mi-au spus că au părăsire cu noi, că ne pot auzi și vedea, pentru mine această veste a fost o binecuvântare și anume să aflu că Dumnezeu a creat această ocazie și a dăruit această posibilitate.

Ce este scris în Geneza 11: „...*acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând*”... Tot ceea ce au inventat oamenii, îndeosebi în ultimii 130 de ani, când de la cal și căruță s-a ajuns pe Lună, și aici mă refer la toată știința descoperită și folosită de oameni. Dorim din toată inima să-i salutăm pe toți din toată lumea, indiferent de culoare sau naționalitate și să vă urăm binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu.

Pentru mine luna aprilie este întotdeauna o lună mai deosebită, iar data de 2 aprilie, de asemenea, este o zi deosebită pentru mine. A fost într-o miercuri, acum 46 de ani, când am auzit vocea Domnului pentru prima dată în viață și am primit însărcinarea de a merge din oraș în oraș să predic Cuvântul și să împart hrana. De aceea, în această săptămână obișnuiesc să privesc înapoi în timp și la ceea ce s-a întâmplat în toți acești 46 de ani de slujbă mondială. Multe lucruri îmi vin în memorie și în mod deosebit acelea care sunt în legătură cu slujba fratelui Branham. Eu o spun încă o dată că așa a fost rânduit de Însuși Dumnezeu, că încă de la început eu am avut posibilitatea de a fi martor la ceea ce face Dumnezeu în timpul prezent.

Aceasta mă duce cu gândul în trecut la anul 1949, atunci când am auzit pentru prima oară numele fratelui Branham, aceasta întâmplându-se la o conferință pentecostală ce avea loc în orașul Hamburg. Voi știți că începând cu anii '55 până în '65 am fost prezent în adunările fratelui Branham și totodată în legătură cu slujba sa, apoi a sosit timpul ca să împart hrana duhovnicească. Acum noi privim în trecut la toți acești ani în care scumpa sămânță divină a Cuvântului a fost semănată în toată lumea. Această sămânță a adus la suprafață roade și nu numai în Europa, ci în întreaga lume. Apoi îmi amintesc și de anumite evenimente legate de plecarea acasă a fratelui Branham.

Plecarea lui acasă, iubiți frați și surori, a avut loc într-o vineri, pe data de 24 decembrie 1965, iar eu l-am văzut pe un nor strălucitor care urca la cer. În acel timp eu nu aflasem de plecarea sa acasă, și nu știam nici însemnătatea celor văzute, dar mai târziu, după ce am aflat vestea plecării sale acasă, atunci bineînțeles că am știut unde să încadrez lucrurile văzute.

Desigur, Dumnezeu nu a lucrat numai în trecut, ci El este și astăzi Același Dumnezeu. Să fim sinceri: dacă lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu nu ar fi prezentă astăzi aici, dacă am avea numai o amintire a vremurilor trecute, a ceea ce s-a întâmplat în trecut, fie în Vechiul sau Noul Testament, atunci ce fel de parte am avea noi astăzi în ceea ce face Dumnezeu în prezent? Lucrul minunat în poporul lui Dumnezeu a fost acela că Dumnezeu întotdeauna ne-a descoperit ceea ce face El la prezent ca astfel noi să putem fi părtași la ceea ce face Dumnezeu astăzi.

Duminica trecută, în Zurich, am încercat să vorbesc în așa fel încât lucrurile să poată fi înțelese corect. Dacă privim în Vechiul Testament, acolo vedem că Dumnezeu l-a avut pe Avraam, căruia i-a dat făgăduințe, una dintre ele fiind făgăduința că după 400 de ani Dumnezeu va scoate cu braț puternic pe poporul Său (sămânța lui Avraam) afară din robie.

Apoi l-a avut Moise, care s-a putut referi la făgăduință, iar apoi a și văzut-o împlinită. Dumnezeu I s-a arătat lui Moise în vederea împlinirii făgăduinței. Apoi Dumnezeu a avut un Iosua prin care să-și aducă la desăvârșire făgăduința. Dumnezeu a mai avut și un Ilie. Lucrul care îmi atinge inima cel mai mult, este atunci când citesc cum a avut loc începutul în Noul Testament, iar apoi văd și împlinirea făgăduințelor și profețiilor din Vechiul Testament. În acest fel putem afla noi în ce mod minunat a vegheat Dumnezeu întotdeauna asupra Cuvântului Său ca să-l împlinească. Eu am aici notate cele 24 de profeții din Vechiul Testament și anume cele care s-au împlinit în ultimele 24 de ore din viața Domnului nostru pe drumul Său până la cruce și, de asemenea, pe cruce. Zaharia 11:12 – unde scrie că El a fost vândut pe 30 de arginți; Matei 26:14, Psalmul 55:14 – unde scrie că El va fi trădat de prietenul Său, Ioan 13:18, Matei 26:47. Apoi ajungem iarăși la profeția despre cei 30 de arginți după care urmează Zaharia 11:13 și Zaharia 13:7, a cărei împlinire este scrisă în Matei cap. 27 și Marcu cap. 14. Apoi martorii mincinoși sunt amintiți în

Psalmul 109:2, cuvânt care s-a împlinit în Matei 26:59. Totul a fost scris mai dinainte și așa cum au fost scrise și profețiile lucrurile în Vechiul Testament, exact așa s-au și împlinit în Noul Testament. Este scris până și că El a fost bătut și scuipat: în Isaia 50:6, Luca cap.22, Matei cap. 26. Apoi că El va tăcea în fața acuzatorilor Săi—Isaia 53. Aici se găsesc toate versetele biblice despre ceea ce s-a întâmplat cu Domnul și Răscumpărătorul nostru pe drumul Lui spre cruce și ce s-a întâmplat cu El pe cruce. Este scris și despre mărturia din Psalmul 22: „*Dumnezeu meu! Dumnezeu meu! Pentru ce m-ai părăsit?*”. Matei 27:46 și versetele paralele din celelalte evanghelii.

De asemenea, este scris că îi vor da să bea vin amestecat cu oțet și că nici un os nu îi va fi zdrobit – Psalmul 34. Totul a fost scris: că va fi străpuns – Zaharia 12:10, Psalmul 22:15, Ioan 19:34. Este scris până și că El va fi îngropat la un loc cu cei bogați: Isaia 53:9, Matei 27: 57-60.

Pentru mine este un lucru minunat, că întregul plan de mântuire poate fi înțeles, că ne sunt date făgăduințe în Sfânta Scriptură și că apoi avem și împlinirea lor. Nu numai cu privire la făgăduințele din trecut, pe care cu ajutorul lui Dumnezeu le putem așeza la locul corect, ci și în timpul nostru prezent, am primit harul din partea lui Dumnezeu să putem așeza într-un mod biblic corect făgăduințele care se împlinesc acum. Și haideți să fim cinștiți: oricine nu cunoaște Sfânta Scriptură, acela nici nu poate să încadreze biblic vreun lucru din Scriptură și nici nu poate cuprinde ceea ce se petrece acum pe tărâmul religios. Încăpuți-vă numai: până și denominațiunile și bisericile libere se bucură că nu mai sunt numite sau etichetate drept “secte”, iar ca și argument folosesc cuvinte de felul: „Pentru că noi avem același crez pe care îl are și Biserica Romano-Catolică, pe care îl are și cea Luterană și cea ortodoxă”. Așa că ei sunt recunoscuți și se simt primiți sau acceptați în sânul acestor religii, apoi dacă cercetăm în Sfânta Scriptură, mai ales în Apocalipsa 17 despre lucrurile scrise acolo... Frați și surori, acest lucru este pe inima mea și trebuie să o mai spun încă odată: ultimii dintre cei aleși vor trebui să iasă afară de acolo (din ecumenism sau din orice religie, denominațiune, cult sau biserică liberă) înainte ca unirea lor să fie proclamată sau anunțată. Chiar acum pe agenda lor de lucru se află beatificarea lui Martin Luther. Ceea ce se întâmplă acum este de neînțeles pentru noi, dar totuși a fost prezis și este scris în profeția biblică foarte clar că rana de moarte va fi

vindecată și toată lumea se va mira de acest lucru, iar toate aceste lucruri se întâmplă chiar în fața ochilor noștri. De asemenea, într-un mod deosebit mai avem înaintea noastră și Ierusalimul cu toate lucrurile care se petrec și se întâmplă acolo. Privitor la aceste lucruri, astăzi nu dorim să intrăm în detalii, dar eu o mai spun odată: sunt trei lucruri asupra cărora noi trebuie să primim descoperirea din partea lui Dumnezeu și în care trebuie să fim introduși. Primul este propovăduirea originală a Evangheliei lui Isus Hristos. Ce-a de-a doua este partea de învățătură prin care noi suntem introduși în deplina și completa învățătură a apostolilor așa cum le-a fost dată sau încredințată lor prin însărcinarea și trimiterea dată de Domnul Dumnezeu. Cea de-a treia parte este partea profetică, despre care noi nu citim numai că avem Cuvântul profeției făcut și mai tare, ci noi chiar îl avem și care cu adevărat ne-a fost descoperit prin Duhul Sfânt. Aici nu este necesară nici măcar o singură interpretare, ci necesară întotdeauna este descoperirea, pentru că fără descoperire nimic nu poate avea loc. Apoi, în cadrul mesajului divin avem mari probleme cu frați care iau afirmațiile fratelui Branham fără a da însă respectul cuvenit Scripturii și fac din aceste afirmații diverse învățături. Eu sunt convins că fratele Branham a fost profetul făgăduit și de asemenea sunt convins că el a fost trimis de Dumnezeu pentru a ne aduce înapoi la Cuvânt, înapoi la început, înapoi la Domnul, nu pentru a înființa o nouă denominațiune cu noi învățături. Convingerea mea de la început este că un adevărat profet aduce adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, iar acest lucru este în concordanță cu toți profeții și cu toți apostolii pe care Dumnezeu i-a trimis vreodată. De aceea este necesar ca să comparăm toate lucrurile cu originalul Scripturii (să introducem totul înapoi în Scriptură) și să nu scoatem nimic din context, ci să-l lăsăm acolo de unde aparține, iar acesta să ne fie descoperit de Dumnezeu. Astăzi am purtat o conversație cu un frate iubit despre cele 70 de săptămâni ale lui Daniel. Doresc ca acest lucru să-l menționez foarte scurt după care vom intra în Sfânta Scriptură. În fața mea am desenul sau schița originală făcută de fratele Branham și pe care am adus-o din S.U.A. Eu voi face o copie a acestui desen și o voi înmâna iubitului nostru frate. Ce vreau eu să arăt prin prezentarea acestui lucru... Poate că ar trebui să fiu mai clar: Biserica nu are nimic de-a face cu cele 70 de săptămâni ale lui Daniel. Absolut deloc! Perioada Bisericii sau a celor 7 epoci ale Bisericii este încadrată sau plasată între cea de-a 69-a

săptămână și a 70-a săptămână a lui Daniel. Perioada celor 70 de săptămâni ale lui Daniel este împărțită în trei părți: prima de șapte săptămâni, cea de-a doua de 62 de săptămâni și ultima de o săptămână. După cea de-a 62-a săptămână Unsul va fi omorât. Acest lucru s-a întâmplat pe crucea de la Golgota. Apoi mai rămâne încă o săptămână, iar despre această ultimă săptămână care sunt ultimii șapte ani este scris foarte clar: prima parte este pentru cei doi profeți, conform cu Apocalipsa cap. 11 unde cei doi profeți vor profeti timp de trei ani și jumătate, iar sub slujba lor vor fi chemați (sau vor ieși) cei 144.000 care vor fi sigilați sau pecetluiți. După aceasta în Apocalipsa 14 îi putem vedea pe muntele Sion purtând pecetea lui Dumnezeu pe frunțile lor. Cea de-a doua parte a ultimei săptămâni este necazul cel mare care, în conformitate cu Apocalipsa 13 unde sfinții iudei vor fi prigonți 3 ani și jumătate pentru a se împlini partea a doua a celei de-a cincina peceti și anume că aceleora care au fost omorâți li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei. Totul este clar. Totul se află într-o ordine divină și biblică și nu este nevoie ca cineva să se mai agite, ci noi îi mulțumim Dumnezeului nostru din toată inima noastră. Poate ar trebui să mai adaug aici și acest lucru: niciodată nu am adus vreo părere personală în Împărăția lui Dumnezeu. Niciodată! Încă de la început, începând cu ziua în care l-am auzit pe fratele Branham... Voi cu toții o știți deja cum în acel timp eu îmi purtam Biblia sub braț și eram de părere că cunoșteam Biblia, dar începând cu acea zi am știut că Dumnezeu dă călăuzirea în Cuvântul Său și că cunoștința mea nu însemna nimic. Dar respectul față de Cuvântul lui Dumnezeu mi-a fost dăruit și a intrat în inima mea. Și poate aș mai adăuga și acest lucru cu referire la toți frații care și-au început slujba cu 10 ani sau 20 de ani în urmă. Toți frații trebuie să audă că Dumnezeu are un plan, iar acest plan El îl duce la bun sfârșit. Acest plan El nu l-a întocmit ieri sau alaltăieri, ci acest plan Dumnezeu l-a rânduit înainte de întemeierea lumii, iar noi cu toții suntem o parte a acestui plan divin de mântuire. Aceste lucruri le spun în legătură cu cele întâmplate în anul 1977. Atunci acești frați au purtat niște discuții având ca temă unele așa zise afirmații ale fratelui Branham și care mai apoi au prezentat oamenilor lucrurile în așa fel încât să se înțeleagă că în 1977 totul se va termina. Atunci fratele Frank a trebuit să spună: „Ascultați! În cartea „Cele șapte epoci ale Bisericii “ la pagina trei sute

și ceva, este scris aceasta și cealaltă, dar aceste lucruri nu au ieșit de pe buzele fratelui Branham, ci din stiloul lui Lee Vayle, scriitorul și editorul acestei cărți”. Într-adevăr, în acea carte este scris că în anul 1977 toate împărățiile pământului se vor sfârși, iar apoi va începe împărăția de 1000 de ani. Încă îmi mai amintesc și astăzi de ultima mea vizită în Tucson, în care prietenul meu, la plecarea mea nici măcar nu a dorit să-și ia rămas bun și a refuzat să dea mâna cu mine. Toate acestea pentru că pe când călătoream împreună pe autostrada dintre Olanda și Krefeld i-am spus: „Fratele meu scump, anul 1977 va veni și se va duce fără ca ceva să se întâmple”. Acest lucru a fost prea mult pentru el. Apoi el a devenit foarte serios și mi-a spus: „Ai grijă! Fii atent la ce spui, pentru că Branham este un profet, iar atunci când un profet prezice ceva, atunci această prezicere este ca o profeție sau echivalează cu o profeție. Ai grijă...”. Și așa mai departe. Apoi s-a dus împreună cu familia sa și cu cele trei fiice ale sale la Rotterdam la fratele Vandersterre, fără să vrea să-și ia rămas bun de la mine. Apoi mi-a spus niște cuvinte care nu au fost tocmai elegante. De ce am amintit eu aceste lucruri? Pentru că într-o duminică, pe data de 18 iunie 1976, aici unde a fost cireșul acela vechi, vocea puternică a Domnului a răsunat și mi-a spus: „Slujitorul Meu, du-te pe terenul vecin și dedică-l Miel!”. În decursul acestor ani, a trebuit să trec prin multe lucruri și foarte multe neînțelegeri trebuiau să fie clarificate pentru că ceilalți nu au corectat nimic, iar lucrurile erau lăsate să meargă eronat mai departe. Frați și surori, noi nu putem permite ca să fie adusă vreo învățătură sau să fie spus ceva care nu este în concordanță cu Biblia. Iar dacă Sfânta Scriptură ne spune clar că ceasul și ziua nu o știe nimeni, atunci eu nu am nevoie de vreun argument care spune că se cunoaște anul. Ei spun pe baza acestui verset biblic că într-adevăr ceasul și ziua nu o cunoaște nimeni, dar versetul nu menționează ceva despre anul împlinirii. Acest lucru a fost prea mult pentru mine. Din pricina aceste interpretări greșite a trebuit să port multe lupte. Eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că nu depind de vreun om și astfel pot să predic numai Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul este acela care nu se întoarce gol, nu mesagerul. Mesajul este lucrul cel mai important. Este scris în Isaia 55. Acolo nu scrie că mesagerul nu se va întoarce gol, ci este scris: „*Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele*”. Poporul lui Dumnezeu din întreaga lume are dreptul să audă

Cuvântul divin în toată claritatea și în tot adevărul, fără ca acestuia să-i fie dată vreo interpretare. Vă mai dau încă un exemplu. De 76 de ori, fratele Branham a menționat că va fi lumină în timpul de seară, dar cuvântul din Zaharia 14:7 se va împlini în legătura sau contextul în care a fost scris. Totuși noi știm că trăim în acest timp de seară, la sfârșitul zilei harului și am primit harul din partea lui Dumnezeu pentru a putea ieși din întuneric la lumină, iar această lumină nu ne-a orbit, ci ne-a luminat calea pe care trebuie să pășim, să umblăm. Deci, toate lucrurile își au locul lor, exact așa cum a plănuit Dumnezeu din veșnicie. Un alt lucru care m-a atins este începutul Noului Testament. Eu deja am amintit acest lucru. Este un lucru foarte important trecerea de la slujba lui Ioan Botezătorul la cea a Domnului nostru, apoi de la El la Biserică, care bineînțeles că a fost hotărâtă să ducă mai departe sau să continue slujba Domnului, și totodată Biserica să fie manifestarea sau locul de descoperire lui Dumnezeu pe pământ, conform cuvântului din Scriptură care spune: *„Acolo unde îmi voi așeza Numele , acolo voi veni și Mă voi descoperi vouă și acolo vă voi binecuvânta”*. Eu am să arăt din Scriptură din Matei 3, în ce fel a avut loc trecerea de la Vechiul la Noul Testament, iar apoi din Evangheliile la cartea Faptelor Apostolilor. Să citim din Matei 3:1,2: *„În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul, și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”*. Acum vom merge mai departe în următorul capitol unde găsim ceea ce a început să spună și să propovăduiască Domnul nostru: *„Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”*. Apoi urmează Fapte 2: *„Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre”*. Ce armonie minunată și ce concordanță desăvârșită există între versete și îndeosebi în ce privește Numele Domnului. În Ioel 2:32 este scris: *„Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”*, apoi același cuvânt este scris în Fapte cap. 2:21 și la fel în Romani 10:13: *„Fiindcă oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit”*. Accentul este pus pe Nume. De ce se pune accentul pe Nume? Pentru că este scris: *„...și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”*. Acum doresc să adresez următoarele cuvinte tuturor celor care încă nu și-au dedicat viața lor Domnului. O pocăință înseamnă că mai întâi noi ne-am văzut într-o stare pierdută, fiind despărțiți de Dumnezeu și fără speranță în această lume. Apoi, Duhul lui Dumnezeu vine peste noi și ne convinge de

păcat, neprihănire și judecată. În timpul vestirii Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu poate să lucreze, să ne călăuzească la pocăință, apoi să-i cerem Domnului să ne dea mila și iertarea Sa, iar după aceea să trăim personal iertarea. În acest week-end am venit cu o deplină încredințare că Dumnezeu dorește să ne dăruiască totul și anume tot ceea ce El a făgăduit în Cuvântul Său, ca aceste făgăduințe să devină niște realități dumnezeiești cu noi și în noi toți. Noi am vorbit recent de ce a trebuit ca sângele Mielului lui Dumnezeu să fie vărsat. De ce? Pentru că viața sufletului, viața trupului se află în sânge. Încă de la început a fost rânduită aducerea jertfelor tocmai din pricină că amăgirea a venit din sfera animală, din acea cauză în Vechiul Testament animalele erau aduse ca jertfă pentru păcat iar sângele acestora nu era permis ca să fie băut de către cineva. Acum, în Noul Testament, în special în Ioan cap. 6, Domnul nostru spune de mai multe ori: „*Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă*”. De ce oare a spus El aceste lucruri? Pentru că El vorbea în pilde, iar aceste lucruri erau simbolice, ca noi să-L primim pe deplin și total așa cum S-a dat EL pentru noi sau cum ne-a fost dăruit. Care este acum legătura între aceste lucruri? Legătura este aceasta: ceata răscumpărată prin sânge a primit viața veșnică care a fost în Mielul lui Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat la Rusalii prin lucrarea de răscumpărare care a avut loc pe crucea de la Calvar, la Golgota. Acolo a avut loc răscumpărarea și iertarea și acolo ne-a fost dăruit harul și mântuirea. De Rusalii, prin revărsarea Duhului Sfânt, a venit viața dumnezeiască în cei răscumpărați, iar faptul acesta este foarte important. Nu a fost vorba de o idee sau de o învățătură nouă, ci viața care a fost în sânge și despre El este scris: „*În El era viața, și viața era lumina oamenilor*”, iar apoi mai este scris: „*El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică*”.

Convingerea mea este că în aceste adunări Domnul dorește să facă ceva extraordinar în mijlocul nostru. Astăzi și, de asemenea, mâine, ne va fi arătat din Sfânta Scriptură ce am primit cu adevărat din partea lui Dumnezeu, iar răscumpărarea care a fost anunțată în Vechiul Testament, a devenit o realitate dumnezeiască în Noul Testament. Tot așa de sigur cum sângele Mielului a fost vărsat, tot atât de sigur noi suntem răscumpărați și am primit viața veșnică prin credința în Isus Hristos, Domnul nostru. Dar acum acest lucru trebuie să fie manifestat, să devină o descoperire personală: “*Acum trăiesc; dar nu mai trăiesc*”

eu ci Hristos trăiește în mine”. Acolo nu mai este loc pentru voia proprie, ci vor fi valabile cuvintele: “Facă-se voia Ta, Doamne!”. Domnul nostru a spus: “Oricine dorește să facă voia lui Dumnezeu, va afla dacă această învățătură vine de la Dumnezeu”.

Frați și surori, eul nostru și voia noastră proprie să le dăm morții, să murim cu Hristos, să fim răstigniți împreună cu El, iar prin botezul în apă să fim îngropați împreună cu El, ca apoi să putem și învia împreună cu El la o viață nouă. Acum vom atinge și domeniul supranatural și pentru aceasta aș dori să citesc din evanghelia după Ioan cap. 1:31-34 unde avem scrisă mărturia lui Ioan botezătorul. Ioan 1:31-34: *„Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel”*. Ce lucru minunat: *„Eu nu-L cunoșteam. Noi nu am vorbit niciodată. Nu ne-am sfătuit ca unul să fac una iar altul cealaltă”*. Nu! *„Eu nu-L cunoșteam. Dar Cel care m-a chemat și care m-a trimis, mi-a vorbit”* Citim mai departe versetul 32: *“Ioan a făcut următoarea mărturisire: „Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El”*. Apoi a văzut cum a avut loc supranaturalul și în legătură cu acest lucru este scris în versetul 33: *“Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt”*. Încă odată omul lui Dumnezeu spune: *„Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a spus...”*. Slujitorii lui Dumnezeu primesc instrucțiuni și făgăduințe pentru și în legătură cu slujba lor, iar ceea ce le-a fost spus ei au văzut și experimentat. Cum a fost situația cu Moise? Cum a fost cu profeții? Cum a fost cu fratele Branham? Supranaturalul aparține slujbei unui om al lui Dumnezeu. Bărbații lui Dumnezeu au auzit vocea Domnului și dacă ne uităm în Vechiul Testament putem vedea cât de des a vorbit Domnul Dumnezeu cu profeții Săi. Frați și surori, noi credem din toată inima noastră că fratele Branham a primit instrucțiuni cu ceea ce trebuia să facă și cum să procedeze. Dumnezeu l-a folosit ca să aducă acest Mesaj minunat astfel încât noi să fim introduși în întregul Plan de mântuire a lui Dumnezeu. Cel de-al doilea pas constă în faptul că și cel mai mare profet, chiar și Domnul nostru atunci când propovăduia Cuvântul nu era crezut de către cărturari și învățați, iar astfel Cuvântul nu le-a putut fi descoperit.

Cuvântul care este vestit trebuie să fie crezut pentru că numai acela care îl crede are acces direct înaintea și în prezența lui Dumnezeu și în acest mod este realizată o legătură supranaturală cu Dumnezeu prin Duhul Sfânt. După aceea devine o realitate ce este scris: „...fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri”. Să revenim la Romani cap.1. Aici, prima dată omul lui Dumnezeu se prezintă și se referă la acele lucruri care privesc slujba sa. Romani 1:1 „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu... “. Apoi ne spune cum a ajuns și la noi această Evanghelie. Versetul 2: „...pe care o făgăduise mai înainte prin profeții Săi în Sfintele Scripturi”. Dacă astăzi i-am aduna pe toți teologii și învățații și i-am întreba: „Vă rugăm arătați-ne unde au profețit profeții în Vechiul Testament despre ce trebuia să se întâmple prin Evanghelia lui Isus Hristos?”. Frați și surori, totul este bazat pe descoperire căci omul firesc nu poate primi lucrurile Duhului. Toate făgăduințele sunt risipite și răspândite în Cuvântul lui Dumnezeu în așa fel încât nu pot fi văzute în legătura lor decât prin descoperirea dată de Duhul Sfânt. Eu sunt bucuros că în Romani 1:16,17 este scris despre puterea lui Dumnezeu: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință”. Să revenim la ceea s-a întâmplat și a avut loc pe crucea de la Golgota, iar apoi vom aminti și câteva lucruri despre cina Domnului, astfel ca noi să putem primi totul. Odată pentru totdeauna, noi să primim siguranța mântuirii prin credință conform cuvântului din Scriptură care zice: “Duhul Lui mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”. Este vorba despre o credință vie care mărturisește că Dumnezeu era în Hristos. Tot atât de sigur precum sângele legământului cel nou a fost vărsat și noul legământ a intrat în vigoare, tot atât de sigur păcatele noastre au fost iertate, vina noastră a fost acoperită, iar zapisul care ne stătea împotriva a fost nimicit și pironit pe cruce. Aceasta este o realitate dumnezeiască. Desigur că dușmanul are sarcina de a acuza, el chiar fiind numit în Apocalipsa cap.12 „pârâșul fraților”. Ce anume vrea dușmanul să acuze, să pârască? Pavel scrie despre aceasta în Romani cap. 8:33: „Cine va

ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți!”. Poți tu oare schimba ceva în viața ta? Pot eu să schimb ceva în viața mea? Este scris: *„Ferice de cel cu fărâdeleaga iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!”*(Psalmul 32:1,2). Astfel de oameni au fost născuți din nou la o nădejde vie. Noi știm ce este scris în Ioan 3:16: *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”*. Acest lucru noi îl vestim în întreaga lume.

Acum eu trebuie să spun ceva și sper că judecata mea nu va fi prea aspră, însă sunt anumiți oameni în toate țările de pe suprafața pământului care vorbesc despre profet, care vorbesc despre mesaj, dar care nu știu ce este pocăința, nașterea din nou și care nu L-au trăit deloc pe Dumnezeu. Ei tot vorbesc despre mesaj și despre mesager, dar nu vorbesc despre faptul ca omul cel vechi deja să fi fost răstignit. Ei nu pot depune mărturia că omul cel nou a fost creat în ei după dreptatea lui Dumnezeu și a înviat împreună cu Hristos la o viață nouă. Frați și surori, aceste lucruri trebuie să devină o realitate dumnezeiască în viața noastră. Dacă ar fi numai să mă gândesc la ce este scris în Isaia 53:1... În acest capitol minunat din Vechiul Testament este descrisă toată calea Domnului nostru până la cruce, acolo unde El și-a dat viața ca ispășire pentru păcatele noastre. Aici este scris: *„Cine a crezut în ceea ce ni se vestise? Cine a cunoscut brațul Domnului?”* Este ușor ca să vorbești despre un mesaj sau despre un mesager sau despre lucrurile scrise în Isaia 53, dar mesajul lui Dumnezeu începe cu acest fapt: ca el să devină pentru noi o putere a lui Dumnezeu. Mesajul crucii și al Celui răstignit este că noi am fost răstigniți împreună cu El, iar omul nostru cel vechi a fost dat morții. Apoi în Romani 5 și, de asemenea, și în capitolele următoare, pot fi citite niște cuvinte deosebite. Acolo ne este prezentat Domnul nostru și lucrarea Sa încheiată de răscumpărare. Romani 5:18,19: *„Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața”*. Versetul 19: *„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om...”*. Iată, aici găsim noi rădăcina răului: neascultarea, necredința, călcarea Cuvântului. Oricine nu îl crede pe Dumnezeu îl face mincinos, iar oricine îi calcă sau îi nesocotește

Cuvântul, acel om este neascultător și trebuie să dea socoteală în fața judecății divine. Vom citi încă odată versetul 19: „*Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși...*”. Noi toți am fost despărțiți de Dumnezeu prin neascultarea unui singur om, am fost pradă morții fiind fără vreo speranță în această lume. Dar apoi a urmat lucrarea de răscumpărare de la Golgota, iar acum urmează cealaltă parte a versetului 19: „*... tot așa, prin ascultarea unui singur om cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”. Nu te mai preocupa în ce privește neprihănirea ta proprie, pentru că prin aceasta nu vei putea reuși. Ceea ce trebuie tu să știi este că eliberarea a avut deja loc. Eu nu m-am putut salva și ajuta prin propriile-mi puteri sau forțe, și de aceea a trebuit Domnul să vină să ne ajute și să ne salveze. Aici în Romani cap.6:8 scrie: „*Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El...*”. Acest lucru este de o siguranță absolută: dacă murim cu El, apoi vom și trăi împreună cu El. Romani 6:23: „*Fiindcă plata păcatului este moartea: dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. Acestea sunt niște cuvinte de mângâiere. Cuvinte care au devenit o realitate. Darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Cât de des am spus-o în întreaga lume: acela care dorește să trăiască veșnic are nevoie de viața veșnică! Acum, dragii mei frați și surori, vă rog să înțelegeți acest lucru într-un mod corect: este greu de înțeles cum toată lumea este dusă în rătăcire. Acum sunt atât de multe programe așa cum nu a mai existat vreodată pe acest pământ. Toți își au propriile programe. Acum întrebarea care se pune este aceasta: este Dumnezeu în toate aceste programe? Unde se află astăzi Dumnezeu? În ce loc poate Dumnezeu vorbi astăzi? Unde este propovăduit Cuvântul Său? În ce loc este așezat în inimile oamenilor Cuvântul Lui? Frați și surori, dacă câteodată se pune accentul pe a crede așa cum spune Scriptura, atunci noi nu facem acest lucru pentru ca oamenii să fie răniți, ci dorim să spunem că oricine nu crede așa cum spune Scriptura, nu este o parte a planului de mântuire. Este imposibil. În Împărăția lui Dumnezeu se face voia lui Dumnezeu. În Împărăția lui Dumnezeu făgăduințele date de Dumnezeu în Scriptură se împlinesc, iar apoi credința cu ascultarea se unesc și merg împreună. Credința și ascultarea aparțin una de cealaltă. Acum, despre iubitul nostru Domn și Mântuitor este scris în Filipeni 2:7: „*ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor*”. S-a dezbrăcat

pe sine însuși... Noi cu toții știm că fără a intra în tema dumnezeirii nu se poate... În tot Vechiul Testament încă de la începutul creației, încă din grădina Eden, Răscumpărătorul a fost Domnul. El a fost Acela care a vorbit profeților și de aceea este scris: „...astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul”. Dar Domnul s-a dezbrăcat de slava Sa, căci în Vechiul Testament El nu a fost Fiu, ci ca Fiu a trebuit să fie născut, apoi aici pe pământ a fost manifestat ca om. Ca Domn El a vorbit în întreg Vechiul Testament și S-a descoperit pe Sine poporului Său, pentru că pe tot parcursul Vechiului Testament, Domnul a fost descoperirea sau arătarea vizibilă a Dumnezeului invizibil. Pentru noi, tema Dumnezeirii pe deoparte este cel mai important lucru, iar pe de cealaltă parte, este și cel mai prețios. Aici pot spune și eu ceea ce a spus și Pavel: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa”. De fiecare dată când este amintită tema dumnezeirii noi ne simțim foarte bine, ne simțim acasă și atunci noi știm în Cine și pe Cine am crezut. Noi știm Cine este Acela care ni s-a descoperit și cu ce scop. De asemenea în Noul Testament, EL este Mijlocitorul, Avocatul, ne este descoperit ca și Miel, ca și Leul din seminția lui Iuda. El este Împărat, Mare Preot, Profet iar toate aceste lucruri se află în contextul de care aparțin în Planul de mântuire. Noi nu dorim acum să intrăm mai adânc în aceste lucruri. Noi deja am citit Filipeni 2:7. În Filipeni 2:8 scrie: „*La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce*”. Haideti să fim cinstiți: fără ca răstignirea împreună cu Hristos să fi avut loc, tu nu poți fi ascultător. Este imposibil. Omul firesc nu se poate supune lui Dumnezeu și Cuvântului Său. Putem să încercăm oricât am vrea. Numai omul cel nou care este născut din Dumnezeu ne aduce în legătură cu Dumnezeu. Din cauză că am fost pierduți și că am căzut în acest trup de carne, Domnul slavei a trebuit să devină om, să devină rob așa cum scrie în Isaia 42:1: „*Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc...*”. Domnul a trebuit să devină rob, trebuia să fie ascultător înainte ca să-mi ceară mie și ție să fim ascultători și supuși. El a trebuit să trăiască în ascultare în acest trup de carne, El trebuia ca să-Și dovedească astfel ascultarea, să ne arate spunându-ne: „Da! Este posibil. Da! Se poate”. El ne-a arătat și ne-a demonstrat că se poate și că este posibil. În Evrei cap.5, omul lui Dumnezeu a făcut niște afirmații minunate. Evrei 5:7 „*El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu*

strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui...". Deci aici nu a fost vorba de vreun joc, ci a fost o realitate. El a suferit moartea pentru noi toți ca să poată scoate afară boldul morții. Pentru noi El a trebuit ca să coboare în iad ca să-l cucerească, ca să cucerească moartea, iar apoi ca să învieze din morți a treia zi. Versetul 8: „...măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. Oare când veți învăța ce este ascultarea? Atunci când totul merge așa cum v-ați dorit? Atunci când toată lumea vă vorbește frumos? Sau atunci când trebuie să treceți prin încercări? „... a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit.” Versetul 9: „, Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice...”. Vedeți? Aici intră acum în acțiune ascultarea noastră. Prima dată El a fost ascultător; ascultător până la moartea pe cruce. Apoi urmează ascultarea noastră căci: „S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice”.

Deci, înaintea noastră se află Planul de mântuire al lui Dumnezeu, iar răscumpărarea a fost deja înfăptuită, astfel ca noi să putem ieși afară din neascultare, din voia proprie, să părăsim căile noastre proprii și să primim legătura cu Dumnezeu. Așa cum am spus mai înainte: sângele Mielului a fost oferit ca jertfă astfel încât noi să putem primi viața care era în sângele Său, să avem viața Lui în noi. El, Fiul lui Dumnezeu, iar noi fiii și fiicele lui Dumnezeu. El, Marele preot și Împărat, iar noi o împărăție de preoți și împărați pentru Dumnezeul nostru.

Frați și surori haideți ca să citim în această legătură din Evrei cap.2:10 „*Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor*”. Acum urmează un lucru extraordinar și cel mai minunat lucru: „*Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească „frați”*”. Apoi omul lui Dumnezeu se referă la Psalmul 22:23 spunând: „*Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării*”. Să citim și versetul 13: „*Și iarăși: „Îmi voi pune încrederea în El.” Și în alt loc: „Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu!”* Am putea citi mai departe.

Haidem să cuprindem ceea ce am auzit astăzi. I-a plăcut lui Dumnezeu ca în timpul nostru să descopere esența răscumpărării și să

o așeze în centrul vestirii. Nu doar mesajul, ci Isus Hristos cel răstignit, Cel înviat, Acela care a înviat din morți și apoi S-a înălțat la cer și care ne-a dat făgăduința că se va reîntoarce și ne va lua acasă. Pe cine va lua El acasă? El Își va lua acasă Mireasa. Despre Mire și Mireasă este scris în Apocalipsa 19: „Și Mireasa Lui s-a pregătit”. Deci, dacă vorbim despre revenirea Mirelui atunci noi trebuie să vorbim și despre pregătirea Miresei, despre chemarea afară. Eu o mai spun încă odată și accentuez: timpul în care ne aflăm nu este numai unul serios, ci foarte serios... Câteodată am vrut să o scriu cu litere mari: „Este prea târziu. Este prea târziu!”, dar apoi îmi vine gândul: „Numai pentru cei aleși”. Pentru toți ceilalți care merg pe cărările proprii și nu doresc ca să accepte Cuvântul lui Dumnezeu este prea târziu. Pentru aceștia, Cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă nimic și spun despre acest Cuvânt ce vor și ce le convine. Am citit pe Internet că până și celelalte denominațiuni se simt bine prin primirea recunoașterii lor de către Bisericile mondiale, iar aceasta pe baza faptului că au același crez nicean. Noi ca și Biserică a lui Isus Hristos, noi avem mărturisirea de credință originală a apostolilor, nu un crez care a fost inventat în 1822 și despre care este scris într-o carte numită „Crezul Apostolilor” avându-l ca autor pe episcopul Lilier. Nu! Așa ceva noi nu putem crede. Noi credem Cuvântul original, mesajul de la început. Acest Mesaj a fost descoperit de către Dumnezeu prin slujba fratelui Branham pentru a ne arăta, că la sfârșit Biserica trebuie să fie întocmai cum a fost ea la început și anume în învățătură și în practică. Poate nu o veți crede, dar doctrinei trinității nu i-a fost dată niciodată până acum atât de multă importanță de către diferitele religii, denominațiuni sau culte. Apoi vine bărbatul lui Dumnezeu, având o însărcinare și o trimitere divină și predică că nu există decât un singur Dumnezeu, care I S-a descoperit lui Avraam, Isaac și Iacov, apoi poporului Israel. Despre El este scris de peste 6000 de ori în Scriptură: „În afară de Mine nu este alt Dumnezeu. Eu Sunt singurul Dumnezeu și nu este altul”. Acest singur Dumnezeu S-a descoperit în cer ca Tatăl nostru, pe pământ El S-a descoperit în singurul Lui Fiu născut, iar în Biserică prin Duhul Sfânt. Toate acestea le-a făcut pentru a-și aduce la îndeplinire planul Său de mântuire. În acest fel a dorit, a plănuit și a împlinit Dumnezeu. Este supărător faptul că oamenii din religie așează învățătura despre trinitate chiar la începutul crezului lor. Corect ar fi ca ei să nici nu o creadă, dar totuși ei folosesc această formulă a trinității:

în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt, și o rostesc la începutul fiecărei predici sau al fiecărui serviciu religios. Despre această formulă sau formulare nici măcar nu este scris în Scriptură. Nici măcar o singură dată. O singură dată este amintit în Biblie și care este înțeles complet greșit, este locul din Matei 28:19, acolo unde este scris: „...și botezați-i în Numele...”, nu în titlurile: Tată, Fiu și Duh Sfânt. Este scris foarte clar: „...și botezați-i în Numele...”, dar iată că niciunul nu botează în acest Nume pentru că este scris „...și botezați-i în Numele...”, Nume în care Dumnezeu S-a descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt.

Noi vedem din nou că totul este doar prin har, prin descoperire, iar cine posedă această descoperire, nu mai discută și nu se mai ceartă. Este una din două: fie ne este descoperit, fie nu ne este descoperit. Am amintit deja acest verset: „...și-i vei pune numele Isus , pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale”. Fiecare rugăciune, fiecare predică, tot ce facem cu cuvântul sau cu fapta, toate le facem în Numele Domnului nostru Isus Hristos pentru că acesta este Numele de legământ al Noului Testament în care Dumnezeu ni s-a descoperit. În legătură cu aceasta, permiteți-mi să subliniez că noi îi datorăm lui Dumnezeu mulțumirea noastră adâncă, pentru că El ne-a scos afară din toate denominațiunile prin care am fost risipiți, pentru faptul că El ne-a chemat afară din diferite biserici și din diferite țări și că El și acum încă mai cheamă afară oameni de pe tot cuprinsul pământului. Astfel, când ceata aleasă va fi completă la număr, atunci Domnul nostru va reveni și ne va lua acasă așa cum a făgăduit. Acum, câteva cuvinte referitoare la cina Domnului. Cina Domnului are ca scop amintirea suferințelor și a morții Domnului nostru. El S-a lăsat bătut și biciuit, trupul Lui a fost pironit pe cruce. Noi am păcătuit în acest trup, iar toate păcatele pe care noi le-am comis în acest trup de carne, El le-a luat asupra Lui. Toată suferința care trebuia să vină peste noi din pricina păcatelor noastre EL a luat-o asupra Sa. Știm noi de ce s-a întâmplat acest lucru? În Isaia 53 este scris: „*Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți*”. Pentru că: “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să

aibă viața veșnică”. El Și-a dat viața pentru toți fiii și fiicele lui Dumnezeu, ca să ne răscumpere și să ne înfierea. Dacă noi sărbătorim cina Domnului, atunci noi ne amintim într-un mod deosebit ceea ce s-a întâmplat pentru noi pe crucea de pe Golgota. Locul meu și locul tău, locul nostru este pe cruce. Noi am fost despărțiți de Dumnezeu, fără nădejde în lumea aceasta, dar El, Răscumpărătorul, Mielul lui Dumnezeu a luat locul tău și locul meu. Acest lucru este încă este valabil. Dumnezeu nu te mai poate pedepsi. Dumnezeu nu te mai poate acuza de păcat. Zapisul cu lucrurile care ne stăteau împotriva, El l-a rupt în bucăți, iar chiar dacă dușmanul vrea să acuze, este pur și simplu imposibil. Nici măcar să nu se gândească, căci dușmanul nu mai are niciun drept să mai acuze. Bineînțeles că el o face, însă zapisul este nimicit, păcatul este acoperit și iertat pe deplin. Noi acum suntem pe deplin fiii și fiice ale lui Dumnezeu și nu mai ne aflăm sub acuzație și aceasta numai prin harul lui Dumnezeu și prin sângele vărsat pe crucea de la Golgota, iar acest lucru ne face fericiți. Încă un gând pe care îl am cu privire la toți aceia care pretind că ei cred mesajul sau Scriptura și care sărbătoresc cina Domnului într-un mod nu prea potrivit sau corect și care la cină au 48 de păhărele în loc de un singur pahar. Astăzi eu am adus cu mine aceste păhărele. Iată cam cum arată, în conceptul lor, cina Domnului și în acest fel se practică pe tot pământul până și în bisericile care cred mesajul. Acest lucru este înțeles și practicat așa, pentru că în anul 1959 a existat în America un om, un evanghelist foarte cunoscut pe care și fratele Branham l-a menționat. Acesta era din Tulsa, Oklahoma. Lui îi aparținea un întreg cartier, un spital și o universitate. Acest om a venit odată în Frankfurt, în 1959, iar la acea adunare am fost și eu prezent. Acea adunare a fost organizată de Kurt Wessler. Au fost invitați și câțiva predicatori, iar acest om se afla și el acolo pe platformă. Apoi el a ridicat o tăviță cu multe păhărele, ca cea pe care v-am arătat-o acum aici și a spus: “Mie Dumnezeu mi-a descoperit cum trebuie sărbătorită cina Domnului”. Voi vă puteți imagina ce s-a petrecut în mine. Încă din acel timp eu îl cunoscusem pe Dumnezeu și cunoșteam Cuvântul Său. Apoi toți ceilalți care au participat la acea cină, au luat firimiturile - nu pâinea, ci doar firimiturile – iar într-o mână țineau aceste firimituri, iar în cealaltă țineau un pahărel, apoi așteptau. Toți trebuiau să aștepte până acel om din față dădea porunca: „Acum puteți mânca!”, apoi toți așteptau până ce din nou conducătorul acela dădea din nou porunca „Acum puteți

bea!”. Vă puteți imagina ce a avut loc în mine! Eu am fost sfâșiat în interior și pur și simplu am lăsat acea tăviță cu firimituri și pâhărele să treacă pe lângă mine. Nu am avut de ales. Dar gândul care m-a atins este acesta: cum poate un om care se roagă pentru bolnavi și care spune: „Eu simt puterea lui Dumnezeu în mâna mea dreaptă”. Dar ce a simțit el când a spus că Dumnezeu i-a descoperit cum să ia cina? Pentru noi, Acesta (Biblia) este Cuvântul descoperit, voia descoperită a lui Dumnezeu! De asemenea, acela a fost și timpul în care Dumnezeu mi-a deschis ochii în ce privește faptul că sunt mulți aceia care vorbesc și vestesc în Numele Domnului, care vorbesc despre sfârșitul timpului de har, dar nu au o slujbă directă din partea lui Dumnezeu. Din acel moment am putut recunoaște și vedea mai clar diferența dintre slujba fratelui Branham și a tuturor acelor frați care, de asemenea, aveau și ei o slujbă, dar care nu au primit o însărcinare directă din partea lui Dumnezeu. Eu prin aceasta am fost mai întărit și mai înrădăcinat în Cuvântul adevărului. De ce? Pentru că încă de la început mi-a fost dăruit să fiu de acord cu Dumnezeu și să las ca numai Cuvântul lui Dumnezeu să fie valabil. Deci dacă astăzi noi avem un pahar pentru acest rând și altul pentru celălalt totuși este același pahar, nu sunt mai multe pâhărele, ci un singur pahar care ajunge la fiecare și din care beau toți. Domnul nostru a luat pâinea, a binecuvântat-o și apoi a frânt-o. După aceea El a luat paharul, l-a binecuvântat și l-a dat mai departe ucenicilor spunându-le: „Beți toți din el”. Frați și surori, astăzi noi împreună purtăm responsabilitatea și răspunderea față de poporul lui Dumnezeu pentru a vesti clar adevăratul Cuvânt a lui Dumnezeu. Fie că este vorba despre dumnezeire, despre botez, despre cina Domnului sau despre fiecare temă biblică, totul trebuie făcut și vestit într-un mod biblic. Nu are nici un sens să spui: „Ceea ce spun și vestesc eu este biblic!”, dar despre ceea ce spui tu nici măcar să nu fie scris în Biblie. Așa ceva nu este posibil. Biblic este numai ce este scris în Biblie, altcumva este greșit. De aceea, îi mulțumim lui Dumnezeu și aceasta noi nu o spunem ca să ne înălțăm deasupra altora, ci este un privilegiu care ne-a fost dăruit în acest timp, în care atât de mulți oameni sunt duși în rătăcire. De fiecare dată Domnul nostru a spus: „Vedeți să nu vă înșele nimeni”. Acum este un timp al înșelăciunii așa cum nu a mai fost vreodată pe pământ. Cu Dumnezeu sau fără Dumnezeu, cu Scriptura sau fără Scriptură, peste tot în lume există înșelăciune. Biserica lui Isus Hristos a ieșit și iese afară din orice înșelăciune și

eroare. Ea este smulsă afară, este chemată afară și adusă înapoi la Dumnezeu. Pentru noi, Evanghelia lui Isus Hristos este și a devenit puterea lui Dumnezeu și pentru noi Cuvântul a devenit o candelă pentru picioarele noastre. Astăzi eu am o rugămintă: ca în toate rugăciunile pe care le vom face să-i spunem Domnului: “Fie ca viața Ta, viața care a fost în Tine, în sângele Tău, să vină și în mine. Dăruiește-mi, Te rog, viața Ta dumnezeiască”. Desigur, noi ne vom ruga prin călăuzirea Duhului Sfânt, iar Domnul ne va binecuvânta pe toți. Noi am citit deja de multe ori cuvintele care se găsesc scrise în 1 Corinteni 10:16,17: *„Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărțășirea cu trupul lui Hristos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulți, suntem un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”*. Trupul Domnului este alcătuit din mai multe mădulare, iar Hristos Însuși este Capul trupului Său, Capul Bisericii. Apoi citim din 1 Corinteni 11: 23- 28: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el”*. Pentru că, *ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta”*. Așadar, nu unul îl cercetează pe celălalt, ci fiecare se cercetează pe sine și dacă găsiți ceva atunci aduceți acel lucru sub sângele Mielului și supuneți-vă în smerenie la crucea de la Golgota. Așa cum o spunem de multe ori o spunem și astăzi: vă rugăm credeți astăzi cu toată inima voastră în lucrarea de răscumpărare isprăvită pe crucea de la Golgota. Credeți din toată inima voastră în ceea ce a strigat pe cruce Domnul nostru: “S-a isprăvit!”. Credeți cu toată inima voastră că sângele Mielului a fost vărsat, credeți că Domnul și Răscumpărătorul nostru ca Mare Preot a intrat în Sfânta Sfintelor cu sfântul Său sânge, pentru a-l așeza pe Scaunul îndurării! Fără vină,

răscumpărați prin sângele Mielului, noi am primit iertarea totală, o mântuire deplină, o Evangheliie deplină. Toate aceste lucruri Dumnezeu ni le-a dăruit prin harul Său. În această credință și în această încredințare și convingere dorim ca astăzi să sărbătorim împreună cina Domnului. Noi să nu ne gândim: „Oare ne va ierta EL păcatele și greșelile?”. Nu, nu! El deja ne-a iertat, iar noi suntem împăcați cu Dumnezeu. Eu mai spun încă odată că zapisul care ne stătea împotriva a fost nimicit și sângele Mielului a fost vărsat. Haideți ca astăzi să-I mulțumim preaiubitului nostru Domn și Mântuitor pentru răscumpărare, pentru iertare, pentru eliberare, pentru har și mântuire, pentru împăcare și pentru tot ce ne-a dăruit Dumnezeu prin harul Său în și prin Domnul nostru Isus Hristos. Și veți trăi, veți experimenta astfel că Evangheliia lui Dumnezeu, Cuvântul Lui devine pentru noi o putere, iar astăzi cina Domnului va fi o binecuvântare deosebită pentru noi. Noi astăzi sărbătorim astăzi această cină într-o credință desăvârșită, fără a avea vreo îndoială. Noi credem așa cum spune Scriptura și o putem trăi prin harul Său. Lui, Dumnezeului Atotputernic, să-I fie adusă mulțumirea pentru Cuvântul Său, pentru răscumpărarea înfăptuită, pentru har, pentru fiecare descoperire a Cuvântului și a vocii Sale. Lui fie adusă mulțumirea și pentru seara aceasta. Noi ne vom ruga acum pentru toți cei care încă nu ați avut parte de harul lui Dumnezeu. Între timp îi vom ruga pe câțiva frați să vină în față și să se roage împreună cu noi. Ne ridicăm și vom cânta cântarea „Așa cum sunt, la Tine vin”. Apoi ne vom ruga împreună. Să ne plecăm capetele și să rămânem în liniște înaintea Domnului având inima deschisă, privind la Dumnezeu, privind la crucea de la Golgota. Permiteți-mi să întreb dacă se află oameni în mijlocul nostru care doresc să ne rugăm pentru ei și care încă nu a primit asigurarea că păcatele lor sunt iertate, care ar dori să ia parte la cina Domnului și care doresc să-și dedice viețile lor Domnului și să-L urmeze prin credință, în ascultare. Vă rog acum ca nimeni să nu se uite în jurul său și rog să nu se facă fotografii. Cine dorește acum să-și ridice mâna? Sunt câțiva. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Peste tot se ridică mâini. Domnul Dumnezeu să vă binecuvânteze. Să ne rugăm: Iubitul nostru Domn, Tu încă ne vorbești astăzi: „*Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă sufletelor voastre*”. Scumpe Domn, noi credem. Noi credem ceea ce este scris: „*Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit*”. Scumpul nostru Domn Isus, noi chemăm

acum Numele Tău și Te rugăm să ne ierți, să Te înduri cu noi, salvează și iartă și binecuvântează. Binecuvântează-ne pe toți Doamne, pe toți cei care luăm azi parte la cina Domnului. Unește interiorul nostru cu Tine și unul cu celălalt și fă ca toți să-și primească iertarea. Fiecare să-l ierte pe celălalt. Soțul să-și ierte soția, soția să-și ierte soțul, fiecare dintre noi să-l ierte pe celălalt. Făcând acest lucru, Doamne, noi venim în prezența Ta astfel ca Tu să ne poți binecuvânta împreună. Iubite Domn, eu o cred, noi o credem cu toții și îți mulțumim în sfântul Nume al lui Isus. Amin!

Iubite Domn, noi Te iubim cu dragostea cu care ne-ai iubit Tu pe noi. Tu ne-ai iubit întâi ca și noi să te putem iubi. Tu ai spus: *„Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile mele, Cuvântul Meu”*. *„Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”* (1 Cor. 13:13). Dumnezeuule, Tu ești dragoste și Tu Te-ai descoperit în Isus Hristos. Dragostea ta a fost manifestată. Noi îți mulțumim din toată inima noastră pentru aceasta. Binecuvântat și lăudat să fie Domnul Dumnezeuul nostru. Tu ești Dumnezeuul Vechiului Testament, Tu ești Dumnezeu din veșnicie în veșnicie, Dumnezeuul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeuul lui Israel. Tu ești Dumnezeuul nostru, Tatăl nostru care ești în ceruri. Sfințească-se Numele Tău pe care ni L-ai descoperit. Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta în mijlocul nostru pentru slava Numelui Tău. Binecuvântat și lăudat să fii Tu, Doamne. Iubite Domn, îți mulțumesc pentru această seară. Tu ai făcut și ziua și noaptea. Binecuvântat și lăudat să fii Tu acum și pentru totdeauna. Aleluia, amin!